

Arrest

nr. 64 699 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 april 2006 het Rijk binnen en diende op 12 mei 2010 een derde asielaanvraag in. Op 1 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt in 2006 Uganda verlaten samen met uw dochters S. Z. K. (CG 10-14436) en S. R. S. (CG 10-14435). U had op 2 mei 2006 een eerste maal asiel gevraagd in België. Uw eerste asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 mei 2006 ongegrond verklaard en u tekende beroep aan bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Het Commissariaat-generaal nam op 15 juni 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van bedrieglijke verklaringen. U tekende beroep aan bij de Raad van State, dat op 5 juni 2007 werd verworpen. Op 11 februari 2009 vroeg u een tweede maal asiel in België. Uw asielaanvraag werd op 25 mei 2009 beslist

door het Commissariaat-generaal met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 20 april 2010 de negatieve beslissing bevestigde.

U vroeg een derde maal asiel aan in België op 12 mei 2010. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Uganda. U legt ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag volgende documenten neer: uw doopselcertificaat, ondertekend door C. R. op 2.2.2002; Local Resident Card, afgegeven op 15.2.2006 en geldig tot 15.2.2011; islamitische huwelijksakte, n°0096; lagere schoolattest dd.18.2.2010; brief van Mulago Hospital dd.2.8.2010; brief van de voorzitter van Makindye Central Zone I dd.28.4.2009; attest van Prayer Palace Christian Center dd.15.9.2008; brief van Dr S. H. dd.22.6.2010; attest van pentecost-kerk België dd. 20.9.2008; foto's van u en uw dochters en van uw vader; en de email tussen uw dochter en haar vader. U vreest bij een terugkeer naar Uganda problemen omwille van uw bekering.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de door u aangehaalde elementen voor uw derde asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u blijft bij de redenen aangehaald in uw tweede asielaanvraag. Er dient te worden vastgesteld dat u bij uw tweede asielaanvraag een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. De weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag kunnen op zich niet de geloofwaardigheid, noch de ernst van uw tweede asielaanvraag herstellen.

Zo dient te worden opgemerkt dat u reeds tijdens uw tweede asielaanvraag kopies neerlegde van de volgende documenten: de brief van Pastor C. R. van Prayer Palace Christian Centre dd.15.9.2008 en de brief van Makindye Central Zone I dd.28.4.2009. Het loutere feit dat u tijdens uw derde asielaanvraag de originelen van deze documenten neerlegt, kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien tijdens uw eerdere asielprocedures ook de inhoud ervan reeds werd besproken en daaruit werd afgeleid dat het geen authentieke documenten betreft.

De overige documenten kunnen eveneens niet de geloofwaardigheid herstellen, noch vormen ze een objectieve aanwijzing van uw beweerde vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst. Zo vermeldt het doopcertificaat, ondertekend door C. R., dd.2.2.2002, als naam van uw ouders 'H. B. and H. Farida K.' terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw vader K. B. heet en uw moeder B. J. (zie gehoor DVZ 1e asielaanvraag, p.4). Bovendien kunnen hier dezelfde opmerkingen worden opgeworpen als in de beslissing van uw tweede asielaanvraag betreffende de naam van de pastor. Verder kan worden opgemerkt dat deze doopakte gewag maakt van het feit dat uw vroegere naam J. veranderd werd naar J.. Tijdens uw gehoor op de DVZ inzake uw tweede asielaanvraag stelde u echter enkel dat de (meisjes)naam op uw geboortecertificaat J. B. is, maar verwijst u niet naar het feit dat u bij uw geboorte ook een andere voornaam zou gehad hebben (zie verklaring DVZ 2e asielaanvraag, nr. 3). Hetzelfde kan trouwens ook opgemerkt worden voor de huwelijksakte (n°0096) en het geboortecertificaat van het ziekenhuis dd.2.8.2010 waarin u N. J. wordt genoemd, en niet J. B.. De Local Resident Card, afgegeven op 15.2.2006 en geldig tot 15.2.2011 bevat verder geen gegevens die hierboven of in voorgaande motiveringen werden betwist. Het lagere schoolattest (Koranschool) dat trouwens pas op 18.2.2010 werd opgesteld, vermeldt niets over uw beweerde bekering of problemen. Hoewel het een document van een moslimschool betreft, stelt het uitdrukkelijk dat gevraagd wordt aan u de nodige steun te verlenen. Ook dit document toont bijgevolg allerminst aan dat u bekeerd zou zijn of omwille van een bekering problemen dient te vrezen met moslims of geen bescherming zou krijgen. Bovendien wordt ook hier weer de naam N. gebruikt, een naam die u nooit tijdens een eerdere asielaanvraag gebruikte of vermeldde, hoewel meermaals gepeild werd naar vorige of andere namen. U gebruikte deze naam -N.- pas bij uw derde asielaanvraag, duidelijk sinds u beschikte over documenten op deze naam. Het feit dat u nooit eerder melding maakte van deze naam, ook niet wanneer daar uitdrukkelijk naar werd gevraagd in uw eerste en tweede asielprocedure en ook niet wanneer u wel andere namen vermeldde die u ooit droeg (zie verklaringen DVZ 1e en 2e asielprocedure), doet concluderen dat geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat deze documenten u toebehoren.

Gezien bovenstaande elementen wijzigt ook de gewijzigde versie van de brief van Dr S. H. dd.22.6.2010 en het attest van de Pentecost-kerk in België dd. 20.9.2008 niets meer aan bovenstaande en voorgaande motiveringen. Ook de foto's van u en uw dochters en van uw vader wijzigen niets want hieruit blijken uw beweerde problemen niet. De email tussen uw dochter en haar vader betreft ten slotte slechts persoonlijke correspondentie waarvan de oorsprong en inhoud niet kan worden nagegaan aangezien die geen officieel karakter heeft. Geen enkel van de door u voorgelegde documenten werpt bijgevolg een ander licht op uw eerdere asielaanvragen.

Ter vervollediging kan hierbij nog worden gewezen op de objectieve en algemene informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Hieruit blijkt dat er godsdienstvrijheid heerst (zowel wettelijk voorzien als in de feiten) in Uganda. Nergens in de informatie wordt melding gemaakt van problemen tussen moslims en christenen, integendeel. U slaagt er dan ook niet in, op basis van uw verklaringen - u weet niet wat u zal overkomen bij een terugkeer naar Uganda (zie gehoor CGVS 3e asielaanvraag, p. 3) - aan te tonen dat u daadwerkelijk zal vervolgd worden omwille van uw religie of een reëel risico zal lopen op het lijden van ernstige schade of dat u tegen eventuele problemen geen bescherming zou kunnen genieten van de Ugandese autoriteiten.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat ook in de asielaanvragen van uw dochters telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster heeft een "VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING" van de bestreden beslissing ingediend.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de "schending van het motiveringsbeginsel en de Wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.3.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. In een derde middel roept verzoekster de "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur" in, meer bepaald "schending van de hoorplicht" en "schending van het fair play-beginsel".

2.4.1. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekster werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij nogmaals uitgebreid werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal op 16 februari 2011, waarbij zij zich kon laten bijstaan door een advocaat of vertrouwenspersoon. Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt uitvoerig te belichten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

2.4.2. Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt haar niet tijdens het verhoor te hebben geconfronteerd met de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie betreffende de afwezigheid van godsdienstvervolging in Oeganda, gaat zij er aan voorbij dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen. Daarenboven merkt verweerder terecht op dat de objectieve informatie aan het administratief dossier werd toegevoegd en verzoekster, gebruik makend van haar inzage-recht, er derhalve kennis kon van nemen, wat ze zelf heeft nagelaten.

2.4.3. Wat betreft het fair play beginsel, voert verweerder terecht aan dat dit beginsel inhoudt *“dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair-play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS, nr. 144.744 van 20 mei 2005)”*. Verzoekster toont niet aan dat dit in casu het geval is.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoekster diende een derde asielaanvraag in. Verzoeksters tweede asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar vrees voor vervolging door haar eigen familie in Oeganda omwille van haar bekering van de islam tot het christendom (RvV 20 april 2010, nr. 41 962). Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoekster volhardt in haar verklaringen afgelegd in het kader van haar tweede asielaanvraag en brengt als nieuwe elementen verschillende stukken aan, met name haar doopcertificaat, Local Resident Card, islamitische huwelijksakte, lagere schoolattest, brief van Mulago Hospital, brief van de voorzitter van Makindye Central Zone I, attest van Prayer Palace Christian Center, brief van huisarts, attest van de Belgische Pentecost kerk, foto's van verzoekster, haar dochters en van haar vader en de email tussen haar dochter en diens vader.

3.3. Wat betreft de brief van pastor C. R. van het Prayer Palace Christian Centre en de brief van Makindye Zone I, stelt verzoekster in haar eerste middel dat de commissaris-generaal zich schuldig maakt aan *“dwaling over de feiten”*. Nochtans werpt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekster reeds de fotokopieën van deze originele stukken heeft voorgelegd in het kader van haar tweede asielaanvraag. De inhoud van deze stukken werd dan ook reeds besproken door de commissaris-generaal en tevens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 20 april 2010. Het louter neerleggen van de originele versies kan bezwaarlijk de inhoudelijke beoordeling weerleggen en aldus evenmin aantonen dat het Commissariaat-generaal *“zich [vergist] in haar feitelijke beoordeling”*.

3.4. Voorts stelt de Raad vast dat de namen van verzoeksters ouders op het doopcertificaat niet overeenstemmen met verzoeksters verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag. Bovendien heeft verzoekster nooit aangegeven dat haar voornaam werd gewijzigd van Joweiria naar Joy niettegenstaande haar meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd eventuele andere gebruikte namen aan de asielinstanties kenbaar te maken. Deze bemerkingen klemmen te meer nu op de huwelijksakte, het geboortecertificaat en het schoolattest een andere familie- en voornaam staan dan deze die door verzoekster werden opgegeven bij de Belgische asielinstanties en bevestiging vinden in de neergelegde Local Resident Card. De onduidelijkheid betreffende verzoeksters naam en de namen van haar ouders kan bezwaarlijk als een “*detail*” worden beschouwd. Aan deze stukken kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht.

3.5. De neergelegde emails van verzoeksters dochter en diens vader zijn betreffen louter persoonlijke correspondentie en heeft geen officieel karakter, noch objectieve bewijswaarde te meer nu noch de identiteit van de derde persoon, noch de inhoud van de mails ondersteund worden. Evenmin kunnen de neergelegde foto's van verzoekster en haar familie enige nood aan internationale bescherming aantonen. Het attest van de Belgische Pentecost kerk kan hoogstens aantonen dat verzoekster deze kerk bezoekt, maar geenszins haar vrees voor vervolging in Oeganda, noch haar bekering.

3.6. Tot slot steunen de medische attesten van de Belgische huisarts uitsluitend op de verklaringen van verzoekster zelf om een psychische aandoening te bevestigen. Aangezien aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht kan bezwaarlijk een causaal verband overtuigen tussen deze stukken en haar asielrelaas. De bijgesloten brief van de huisarts werd al in het kader van haar vorige asielaanvraag beoordeeld (RvV 20 april 2010, nr. 41 962). Hoe dan ook kunnen deze medische stukken evenmin de geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven herstellen.

3.7. In tegenstelling tot wat verzoekster poneert, heeft de commissaris-generaal zich geenszins schuldig gemaakt aan een argumentatie die “*eenzijdig en niet bewijskrachtig*” is. In tegendeel, de commissaris-generaal heeft zich gebaseerd op verzoeksters verklaringen en alle nieuwe elementen die door haar werden aangebracht en zijn beslissing op afdoende wijze gemotiveerd. Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat niettegenstaande de bewijslast bij verzoekster ligt, zij geen deugdelijke objectieve gegevens informatie aanbrengt die de landeninformatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegevoegd aan het administratief dossier weerlegt, met name dat er in Oeganda geen sprake is van godsdienstvervolging, noch van problemen tussen christenen en moslims.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Oeganda een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. D'HAESE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK